

РЕШЕНИЕ

№ 36804

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 16.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **12044** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Б. Фас А. Ф., [дата на раждане] в [населено място], [населено място] ал Зор, Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез пълномощник – адв. К. С., САК против Решение № 11680 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. С позоваване на решение на СЕС от 19.11.2020 г. по дело С-238/19 според което „...съществува силна презумпция, че отказът да се отбие военна служба при условията, уточнени в чл. 9, § 2, б. „д“ от Директива 2011/95/ЕС е свързан с едно от петте основания, приложими в чл. 10 от нея“ е оспорен изводът на административния орган за липса на фактическа обосновааност на твърденията за преследване поради политическо мнение, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, въпреки сочените опасения за наличие на двоен риск от насилствена мобилизация както от страна на Правителствените сили, така и от страна на кюрдските бунтовници. В този контекст е цитирано и Решение на

Европейския съд по правата на човека от 10 октомври 2019 г. по жалба 3-4016/18 срещу България на дезертирал от военна служба сирийски гражданин, в което е прието, че ако бъде извършено връщането на жалбоподателя в С., въз основа на заповед за експулсиране от 06.11.2013 г., потвърдена с решение на ВАС, ще доведе до нарушение на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи. В жалбата са изложени са подробни съображения за необоснованост на изводите в мотивите на оспорения административен акт за липса на основанията по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Сочи се, че С. е територия на множество и различни вътрешни и международни политически и въоръжени конфликти и не може да бъде възприета като сигурна страна. В този аспект, е отразено, че в мотивите на Решението не са отчетени заключенията на международните наблюдатели за тревожната ескалация на конфликта в провинция Д. ал Зор, наблюдавана след м. август 2024 г. с особено засилване на сблъсъците през м. октомври 2024 г. Твърди се, че изводът на административния орган за налична възможност за безопасно и сигурно връщане в С. се основава на избирателно и изопачено цитиране на актуалния анализ на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището. Изложени са аргументи и за нарушение на правата по чл. 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз и чл. 3 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи в контекста на становището на Съда на ЕС в Решение от 19 март 2019 г. (голям състав) по дело С-163/17. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

В съдебното заседание кандидатът за закрила лично, със съдействието на преводач от арабски език и на процесуалния си представител – адв. К. С., САК поддържат искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Като основна причина да напусне държавата си по произход жалбоподателят сочи несигурната обстановка в района, в който е живял, и опасенията от преследване поради бягството му от казармата. Заявява, че работи в строителна фирма и желае да остане да живее в България.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Т. Г. оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позовава се на данните от представената в съдебното производство актуална справка, а и на приложените към административната преписка, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС относно обществено икономическото и политическо положение в С. след падане на режима на Б. А.. Сочи, че ситуацията е значително подобрена и поставя акцент върху потвърдения ангажимент от генералния секретар на ООН за подкрепа през предстоящия преходен период на управление. Счита, че липсват обективни данни, въз основа на които може да се приеме реален риск от преследване при връщане на кандидата за закрила в държавата му по произход.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание, въпреки своевременното уведомяване за образуваното съдебно производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на Б. Фас А. Ф., [дата на раждане] в [населено място] ал Зор Сирийска арабска република, гражданин на С., заведена с вх. № ОК-13-574 от 29.03.2024 г., рег. № УП 23386 от 29.03.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС (л. 119 и л. 120) за предоставяне на международна закрила в Република България.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 99), поради липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход. Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 108) и регистрационен лист (л. 116 - л. 118).

Кандидатът за закрила е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила (л. 110 – л. 115), за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС.

На 22.04.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложен към преписката Протокол (л. 90 – л. 93). В същия е отразено, че гражданинът на С. – Б. Фас А. Ф. е напуснал държавата си по произход през м. януари 2024 г. с група от още 5 човека и с помощта на трафикант са преминали границата с Турция. Останал е там за около 2 месеца, след което отново с трафикант е преминал на територията на България. Заявява, че до този момент не е напуснал държавата си по произход и за първи път подава молба за закрила в България. Б. Ф. е посочил, че не е служил в армията, но и не е получавал призовка за явяване. Уточнил е, че селото, в което е роден и е живял – [населено място] се намира в района на [населено място] ал Зор, а той се контролира от кюрдските сили, не от редовната армия на С.. Твърди, че не е служил в кюрдски въоръжени групировки. Като причина за напускане държавата си по произход сочи обстановката на несигурност, нежеланието му да служи в редовната армия на С., а и в кюрдските въоръжени сили. Заявил е, че държавата се управлява от различни групировки – наред с официалния режим опозицията също разполага с армия и контролира части от страната, както и кюрдските сили. Кандидатът за закрила е уточнил, че населеното място, в което е роден и е живял в С. – [населено място] и където и към момента продължават да живеят родителите му, шестте му братя и петте сестри е контролиран от кюрдските сили. Заявява, че е учил до 4 клас, а след това се е занимавал със земеделие. Отрекъл е лично той да е имал проблеми с официалната власт

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М-7206 от 19.04.2024 г. (л. 84), в което е посочено, че ако отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява към този момент гражданинът на С. Б. Фас А. Ф. да получи закрила в Република България.

Към административната преписка са приложени четири Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в държавата по произход към 23.05.2024 г. (л. 78 – л. 83), състоянието на сигурност в района на Д. ал Зор към 12.07.2024 г. (вх. № ЦУ-1624 от 12.07.2024 г. - л. 42 – л. 49), актуалната политическа и икономическа обстановка към 23.08.2024 (вх. № ЦУ-1841 от 23.08.2024 г. - л. 34 – л. 41) и към 15.10.2024 г. съдържаща информация и относно отношението на властите в страната спрямо неотслужили задължителна военна служба млади мъже, включително използваните методи и средства от кюрдските сили за присъединяване към тях (вх. № МД-02-3 от 15.10.2024 г. - л. 24 – л. 33).

В Становище рег. № УП 23386 от 29.10.2024 г. (л. 23) интервюиращият орган е направил предложение след преценка на представените доказателства по преписката да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя Б. Фас А. Ф..

С оспореното в настоящото производство Решение № 11680 от 08.11.2024 г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че той не е имал проблеми, основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия,

включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично, и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата му по произход. Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция, като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Възпроизведена е информацията от справка вх. № МД-02-3 от 15.10.2024 г. изготвена от дирекция «Международна дейност» на ДАБ – МС относно положението на неотслужилите военна служба завърнали се в С.. Посочено е, че на задължителна военна служба подлежат всички мъже на възраст между 18 г. и 42 г. като продължителността е от 18 до 24 месеца в зависимост от степента на завършено образование. След приключване на задължителната служба мъжете могат да бъдат призовани да служат в резерва до навършване на 42 годишна възраст. Със Законодателен указ от м. ноември 2020 г. е въведена възможност за пребиваващи извън С. в продължение на една, две, три или четири години да се освободят от военна служба чрез заплащане на такса в границите между 7 000 и 10 000 щатски долара. За пребиваващи в чужбина повече от пет години след навършване на годината за наборна военна служба е предвидена глоба в размер на 200 щатски долара за всяка година закъснение. За лица, желаещи да служат в неполева служба в армията, е предвидена възможност да заплатят освобождаваща такса в размер на 3 000 щатски долара. Посочено е, че необходимостта от резервисти и минимална, доколкото потребностите са ниски, както и че не се извършват обиски по домовете за издирване на укрили се от военна служба. С позоваване на разпоредбите на § 167 и 168 от Глава V на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., според които опасенията от преследване и наказание за дезертиране или за опит за бягство от военна служба сами по себе си не представляват основателни опасения от преследване по смисъла на дефиницията. Търсещият закрила може да е бежанец, ако дезертирането или бягството от военна служба са съпътствани от други значими за него мотиви да напусне или да остане извън страната си по произход, или ако има други причини, които се покриват с определението за основателни опасения от преследване. Доколкото такива не са били изложени по време на интервюто, а и не са представени доказателства в този смисъл, административният орган е направил извод за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на Б. Фас А. Ф. по повод изразените опасения за преследване поради бягство от военна служба. Изложени са аргументи и по отношение на опасенията на кандидата да бъде привлечен на служба от Кюрдските сили, провеждащи акции за набиране на млади момчета към своите армии. Посочено е, че твърденията са недоказани, а наред с това не са заявени каквито и да било неблагоприятни действия лично спрямо молителя както от страна на кюрдските сили, така и от други недържавни субекти, действащи на територията на която е живял в С..

Въз основа и на информацията в представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС относно обществено политическото и икономическото положение в държавата по произход и конкретно в района, в който е декларирал, че е живял жалбоподателят преди да напусне С., както и в областите, за които са оповестени данни за водени въоръжени сблъсъци при сваляне на предишния режим, административният орган, позовавайки се на разширенията при

тълкуването на понятията «смъртно наказание», «екзекуцията», «изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказания, наложени на молител в държавата му по произход», регламентирани в чл. 15, б. „а“ и б. «б» от Директива 2011/95 /ЕС, дадени с Решение на С. от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, а и на чл. 15, б. „в“ от същата Директива - с Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 е посочил, че липсват обективни данни за предоставяне на чуждия гражданин и на хуманитарен статут на някое от основанията, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ доколкото не е налице риск при завръщането му в страната да стане жертва на тежко посегателство като смъртно наказание, екзекуция, или изтезание, включително и на нечовешко или унижително отношение и наказание, упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ.

Изложени са подробни аргументи и за обстановката в провинция Д. ал Зор – районът, в който е живял кандидатът за закрила. Поставен е акцент върху данните към края на м. август 2024 г., че правителството (режимът на Б. А.) контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. В нея попадат най-големите градове – Д., Х., Х. и Х.. Контролът се осъществява с помощта на вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликти насилие е инцидентно. Отчетен е рискът от произволни арести, насилствени изчезвания, действащи безнаказано въоръжени и престъпни групи. След 2020 г. водещата международна позиция е, че конфликтът в С. се смята за замразен въпреки незначителните опити за промяна на статуквото и запазване на фронтовите линии. Поставен е акцент върху активната роля на създадената и функционираща на територията на цялата страна мрежа от обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН, която е фундаментална за Стратегията за защита и решения на ВКБООН, включваща широка гама от услуги за закрила и подкрепа в полза на вътрешно разселени лица, на търсещи убежище, бежанци и завърнали се лица, включително и за изграждане на приемащи общности. Посочено е, че ВКБООН в координация със свои партньори изпълнява Програма за правна помощ, по която са създадени 6 центъра, предоставящи юридически услуги, разположени в редица градове на С., включително и в [населено място] ал Зор, от услугите на който е преценено, че може да се ползва и жалбоподателят Б. Ф.. С позоваване на данни на Службата на ООН за координация по хуманитарни въпроси за завърнали се 7 000 вътрешно разселени лица и липта на регистрирани спонтанни връщания на разселени лица от Д. ал Зор в други провинции през 2022 г., а през първите пет месеца на 2023 г. – 83 регистрирани връщания и 11 върнали се от Д. ал Зор в други провинции, както и на информацията от Сирийската мрежа за човешки права относно регистрираните смъртни случаи на цивилни граждани – 167 за периода м. август – м. юли 2023 г. и 70 – за периода м. август – м. ноември 2023 г. е направен извод, че не са налице данни за наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна и конкретно в област Д. ал Зор. Спорадичните инциденти са преценени като непредизвикващи масов ефект, а несигурното и напрегнато положение не е достатъчно по интензитет, за да се определи като безогледно насилие.

Въз основа на тези данни по отношение на търсената закрила от жалбоподателя Б. Ф. е прието, че не съществува реален риск от сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата или на тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут на територията на друга държава, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е и че за търсещият закрила не са налице предпоставките на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото няма данни член от семейството му да има предоставен статут в Република България. Не е констатирано наличие на други хуманитарни причини, по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Въз основа на тези неспорни за страните фактически данни и представената в съдебното заседание актуална информация за държавата по произход, съдът прие за установено от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя на 15.11.2024 г., а жалбата е заведена на 25.11.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно -производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел.

От приетите неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички обстоятелства, които счита за значими без ограничения за представяне на доказателства. В този смисъл, съдът счита, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано е становището, че от жалбоподателя не е заявено нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради несигурността за бъдещето, поради незатихващите въоръжени стълкновения и нежеланието да служи в армията. Посочил е, че родителите му, братята и сестрите му продължават да живеят в С., като самият той не е заявил нито той, нито някой от семейството му да е бил преследван. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на

основателен страх от такова, дължащо се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (*отм. с Директива 95/2011/ЕО*) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (*приложено и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО*) Съдът на Общността е приел, че разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Безспорно е установено, включително и от представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С., че към момента няма данни за безогледно насилие на територията на цялата страна, поради което не са налице основанията за приложение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Приетата като доказателства по делото актуална справка за положението в държавата по произход на кандидата за закрила от 14.01.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС (*вх. № МД-02-20 – л. 134 – л. 136*), също не съдържа информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отражена е промяната в официалното управление на държавата, както и

усилията на международните институции за осигуряване на необходимата хуманитарна помощ и разширяване достъпа до услуги за закрила – официално заявеният от генералния секретар на ООН А. Г. ангажимент на ООН за подкрепа през предстоящия преходен период в изявление пред репортери на 19.12.2024 г., позицията на специалния пратеник на ООН за С. – г-н Г. П. по време на срещата с лидерите на фракциите, управляващи различните райони в С., включително и на „Х. Т. ал Ш.“ – „има много надежда сред цивилните за началото на нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова Конституция, която ще гарантира, че ще има социален договор, нов социален договор за всички сирийци“; възобновяване на дейността на 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН обществени центрове – регистрирани 58 500 случая след 28.11.2024 г. на заявени услуги за закрила; позицията на турския министър на вътрешните работи и оповестените мерки за осигуряване на безпроблемен и ефективен процес на доброволно завръщане се в С., които в периода между 08.12.2024 г. и 30.12.2024 г. са около 34 114 души, включително и за осигуряване на визити за посещения през два гранични пункта в периода 01.01.2025 г. – 01.07.2025 г.; позицията на правителството на Й.; възстановените полети до летището в Д.; осъществената първа трансгранична мисия на Световната здравна организация на 06.01.2025 г. в С. С.; предоставеното 6 месечно изключение от санкциите, наложени от САЩ, т. нар. Общ лиценз, считано от м. януари 2025 г. и поетият веднага след това ангажимент за финансиране от Катар, за да се обезпечи увеличението на заплатите в публичния сектор.

С оглед на изложеното, като е приел, че не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила сирийски гражданин Б. Фас А. Ф., административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, което дава основание на настоящия съдебен състав да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Фас А. Ф., [дата на раждане] в [населено място], [населено място] ал Зор, Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез пълномощник – адв. К. С., САК против Решение № 11680 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: